

Arrest

nr. 193 729 van 16 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pasthoun te zijn. U bent geboren in het dorp Garkhel, gelegen in het district Sherzad in de provincie Nangarhar. U verklaart 15 jaar te zijn. U ging naar school tot de tweede of derde klas.

Uw vader S.J. werkte als mecanicien in de stad Jalalabad. Hij werkte in een shop nabij de basis van het leger. Hij diende onder andere te werken aan voertuigen van het leger. Omwille van deze job werd uw vader door de taliban gecontacteerd. Zij eisten van hem dat hij voor hen explosieven zou plaatsen in de voertuigen van het leger. De taliban kwamen naar uw huis wanneer uw vader aan het werk was in Jalalabad. Uw gezin ontving ook meerdere dreigbrieven.

Na een tijd kwam uw vader niet meer naar huis. Uw grootvader ontving een brief van de taliban waarin zij vermeldden dat zij uw vader hadden ontvoerd. In deze brief zeiden zij ook dat u oud genoeg was en

dat u diende te studeren aan de madrassa en jihad doen. Uw grootvader diende u naar hen te sturen, anders zouden zij u onder dwang meenemen. Uw familie regelde daarop dat u kon vluchten uit Afghanistan.

U vertrok uit Afghanistan ergens in het jaar 2015. U nam vanuit Kabul een vlucht naar Iran gebruik makend van een paspoort en Iraans visum dat voorzien was door de smokkelaar. U was gedurende twee maanden onderweg. U reisde onder andere via Bulgarije waar u werd opgesloten en Hongarije, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 19 augustus 2015. U kwam aan in België op 26 augustus 2015, waar u op 27 augustus 2015 asiel aanvraagde. Uw grootvader stuurde u naar België omdat u hier al verschillende familieleden heeft wonen, met name een neef W.S. (OV n° X), uw oom aan vaders zijde T.H. (OV n° X), en een neef aan moeders zijde O.S. (OV n° X).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een dreigbrief van de taliban en een vraag om hulp van uw grootvader aan de districtsgouverneur.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, pg. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Sherzad, provincie Nangarhar in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd er door het CGVS vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten op cruciale elementen waardoor uw algemene geloofwaardigheid zwaar aangetast wordt. Er werd hierbij door het CGVS rekening gehouden met uw jonge leeftijd, maar dit op zich is geen afdoende verklaring voor de verschillende hiaten en inconsistenties die werden vastgesteld in uw verklaringen. Zo blijkt aan het begin van het gehoor dat u spontaan maar weinig kan of wil vertellen over uzelf of uw achtergrond. Wanneer u gevraagd wordt om u zelf voor te stellen en iets te vertellen over uzelf, is uw antwoord enkel 'ja'. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om het CGVS te vertellen over zaken waarvan u denkt dat ze belangrijk zijn, slaagt u er blijkbaar niet in om enig element spontaan te vertellen (CGVS, pg. 6). U stelt voor dat het CGVS u de vragen moet stellen en dat u dan informatie zal geven. Het is toch opmerkelijk dat u er blijkbaar niet in slaagt om iets spontaan te vertellen over uzelf of uw achtergrond. Dit ondanks het gegeven dat het CGVS benadrukt dat eender wat u kan en wilt zeggen goed is (CGVS, pg. 6).

U bevestigt daarop dat u van etnische origine Pashtoun bent (CGVS, pg. 6). Wanneer u gevraagd wordt welke andere etniciteiten er aanwezig zijn in Afghanistan is uw antwoord heel algemeen 'Darispokers'. Gevraagd of u er nog andere kent, antwoordt u dat er twee talen zijn in Afghanistan (CGVS, pg. 6). Aangezien dit eerder vaag is, wordt u opnieuw gevraagd of u nog andere groepen kent. U slaagt er vervolgens in om nog Pashai aan te halen (CGVS, pg. 6). Hoewel er in uw district Sherzad hoofdzakelijk Pashtounen aanwezig zijn, is het toch opmerkelijk dat u er niet in slaagt om andere grote etnische groepen uit Afghanistan aan te halen zoals Tadzjiken of Hazara. In Afghanistan is etnische afkomst een belangrijk onderdeel van de identiteit en zijn er ook af en toe conflicten tussen deze groepen. Dat u blijkbaar geen enkele andere grote etnische groep kon noemen is toch opmerkelijk, te meer uit uw verklaringen blijkt dat uw vader een tijd in Jalalabad werkte waar hij ongetwijfeld in contact zal zijn

gekomen met andere etnische groepen dan Pashtunen en Pashai. U had dus wel via uw vader dergelijke zaken kunnen oppikken.

U blijft doorheen uw verklaringen ook onduidelijk waar uw geboortedorp Garkhel precies gelegen is en waar u tot voor uw vertrek gewoond heeft. U verklaart op het CGVS steeds gewoond te hebben in het dorp Garkhel dat u aanvankelijk in het district Khogyani situeert (CGVS, pg. 8). Later tijdens het gehoor op het CGVS stelt u dat u in Garkhel woonde, gelegen in Sherzad in Khogyani, terwijl Sherzad en Khogyani volgens de bijgevoegde informatie duidelijk aparte districten zijn van Nangarhar (CGVS p. 8). U situeerde Sherzad later in het gehoor opnieuw in het district Khogyani, wat niet klopt met bijgevoegde informatie (CGVS p. 11). Vreemd genoeg situeerde u uw dorp Garkhel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog in Sherzad-district, en niet in Khogyani (DVZ Verklaring vraag 10).

U kan over uw regio en dorp waar u tot uw vertrek zou gewoond hebben ook maar weinig vertellen. Een nabijgelegen dorp volgens u is Ghondi Kalai (CGVS p. 10). Dit kon inderdaad in de buurt van Garkhel worden teruggevonden op kaarten ter beschikking van het CGVS en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Het is echter zeer opmerkelijk dat u er niet in slaagt om één enkel ander dorp op te noemen dat in de buurt van Garkhel gelegen is. Dezelfde informatie geeft namelijk weer dat er een heleboel dorpen zijn die gelegen zijn dicht bij Garkhel. U noemt weliswaar enkele andere plaatsen die konden worden teruggevonden in Sherzad-district, zoals Ashpan en Sherzad zelf, maar zo blijkt dat Ashpan zich helemaal aan het andere einde van het district te bevinden, en is Sherzad het districtscentrum (CGVS p. 7). Indien u werkelijk uw hele leven gewoond heeft in Garkhel kan er toch vanuit gegaan worden dat u meer dan één nabijgelegen dorp kan benoemen, te meer uw vader buiten het dorp ging werken, namelijk in Jalalabad en u op die manier wel informatie kon verkrijgen over andere dorpen. Verder verklaart u dat er geen dorpen waren tussen uw dorp Garkhel en het districtscentrum (CGVS, pg. 10). Ervan uitgaande dat uw dorp in Sherzad-district gelegen is en niet in Khogyani-district zoals u zelf blijft stellen, blijkt uit informatie ter beschikking van het CGVS dat er een heel aantal dorpen gelegen zijn tussen Garkhel en het districtscentrum. U verklaart dat het centrum erg ver gelegen was van uw dorp, op een uur rijden per wagen, maar dat u meestal met de fiets of te voet ging (CGVS, pg. 9). Wanneer u gevraagd wordt om belangrijke herkenningspunten op weg naar het districtscentrum aan te halen, vermeldt u enkel dat u door de velden ging en dat er een school was, een droge rivierbedding en een moskee (CGVS, pg. 10). Vervolgens verklaart u dat u slechts eenmaal naar het districtscentrum bent geweest voor uw taskara (CGVS, pg. 10). Dit is niet consistent met uw eerdere verklaring dat u meestal te voet en met de fiets naar het districtscentrum ging. Dat u slechts eenmalig naar het centrum zou zijn geweest voor uw taskara, waarvan u verklaart deze te zijn gaan halen wanneer u zeven jaar oud was (CGVS, pg. 4), maar zich dan toch bepaalde herkenningspunten zou herinneren, is toch ook opmerkelijk.

Wanneer u gevraagd wordt naar bekende grote dorpen in het district Sherzad, is uw antwoord 'ja'. Als u gevraagd wordt om over deze dorpen te vertellen vermeldt u een rivierbedding in Hashim Khel en een brug erbij die bekend is (CGVS, pg. 10). Spontaan noemt u geen andere dorpen. Als u gevraagd wordt of u het dorp Gandomak kent geeft u correct aan dat dit dorp een bekende bazaar heeft (CGVS, pg. 11). Gevraagd naar andere grote bazaars in het district Sherzad, antwoordt u opnieuw naast de vraag (CGVS, pg. 11). Dat u blijkbaar spontaan zelf niets kan vertellen over grote dorpen in uw regio is toch opmerkelijk. Gevraagd naar belangrijke gebouwen nabij uw dorp vermeldt u dat er een ziekenhuis was in Serai (CGVS, pg. 12). Er kon geen ziekenhuis teruggevonden worden in dit dorp in uw district. Vervolgens verklaart u dat dit ziekenhuis in Serai erg ver weg was van uw dorp (CGVS, pg. 14). Het is toch erg opmerkelijk dat u dit ziekenhuis zou vermelden als nabij, om het vervolgens toch ver weg te situeren. Er kon echter een ziekenhuis worden teruggevonden in Tutu, zoals uit bijgevoegde informatie blijkt. Dat u hiervan geen melding maakt is toch opvallend. U verklaart namelijk dat uw dorp deel uitmaakt van Tutu (CGVS, pg. 11).

Verdere tegenstrijdige verklaringen doen ernstig twijfelen aan de oprechtheid van uw verblijf in Sherzad district. U verklaart ten aanzien van het CGVS dat u uw hele leven gewoond hebt in uw dorp Garkhel in het district Sherzad. U heeft nooit op een andere plaats gewoond in Afghanistan, zo beweerde u (CGVS, pg. 8). Dit is een zeer opmerkelijke verklaring aangezien u bij DVZ verklaard hebt dat u de laatste twee jaar voor uw vertrek naar België in Jalalabad gewoond hebt (zie verklaring DVZ punt 10). Wanneer u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid antwoordt u dat u dit niet gezegd heeft en dat de tolk bij DVZ te snel sprak waardoor er mogelijk fouten zijn gebeurd (CGVS, pg. 7, 8). Het blijft toch opmerkelijk dat zowel u als uw aanwezige voogd zouden gemist hebben dat er bij uw adres de term 'Jalalabad' vermeld werd, zelfs op verschillende ogenblikken. Het gegeven dat uw voogd aangeeft dat dit een fout moet betreffen omdat hij zich hier niets van kan herinneren, is onvoldoende als verklaring aangezien uw voogd de verklaring die u hebt afgelegd bij DVZ en waar hij zelf ook bij aanwezig was, samen met u voor akkoord heeft ondertekend. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat alle andere elementen die vermeld werden in uw dossier door DVZ met betrekking tot uw adres opvallend genoeg correct zijn. Er werd genoteerd dat u oorspronkelijk woonde in het dorp Garkhel,

gesitueerd in het district Sherzad. Dat er dan foutief zou genoteerd zijn dat u sinds twee jaar voor uw vertrek in Jalalabad woonde is toch bedenkelijk. Het is hierbij ook erg frappant dat er hierbij zelfs een specifieke wijk in de stad Jalalabad werd genoteerd waar u zou gewoond hebben, namelijk de derde wijk (zie verklaring DVZ punt 10). Dat dit werkelijk verzonnen zou geweest zijn door de tolk bij DVZ is toch erg bedenkelijk. Uw verdere verklaring dat u nooit in Jalalabad woonde, maar dat uw grootvader er hulp zou gaan zoeken zijn toen u al vertrokken was en er een tijdje verbleven zal hebben, is geen voldoende uitleg voor deze vreemde vaststelling (CGVS p. 8).

Wanneer u dan gevraagd wordt waar uw familie actueel verblijft stelt u dat heel uw familie in uw dorp Garkhel verblijft (CGVS, pg. 9). Gevraagd of uw moeder ooit in Jalalabad verbleef antwoordt u ontkennend (CGVS p. 9). Verwonderlijk genoeg is dit echter tegenstrijdig met wat u verklaard hebt in uw 'vragenlijst voor niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan' (vragenlijst MENA). Deze vragenlijst werd door u, samen met uw voogd en een tolk, ingevuld op 18 mei 2016 en bezorgd aan het CGVS op 20 mei 2016. Hierin wordt er door u verklaard dat uw moeder op dat moment in de stad Jalalabad verblijft (zie vragenlijst MENA punt C.1). Geconfronteerd met uw antwoord in de vragenlijst MENA, antwoordt u dat u toen niet Jalalabad hebt gezegd (CGVS, pg. 9). Uw voogd bevestigt echter dat dit gezegd is en dat er gewerkt is met een tolk om deze vragenlijst in te vullen (CGVS, pg. 9). Deze vragenlijst MENA werd zowel door u als uw voogd ondertekend voor akkoord. Bij confrontatie met dit gegeven blijft u echter ontkennen dat u dit ooit gezegd hebt (CGVS, pg. 9). In de vragenlijst MENA verklaart u tevens dat u een maand geleden nog contact hebt gehad met uw moeder (zie vragenlijst MENA punt C.1). U zou dus op de hoogte kunnen zijn van de correcte verblijfplaats van uw moeder. Dat u eerst verklaart dat dit Jalalabad betreft, om dit dan vervolgens volledig te ontkennen is toch frappant. Overigens beweerde u zelf tijdens het gehoor op het CGVS dat uw grootvader en moeder na uw vertrek naar Jalalabad gegaan zijn om hulp te gaan zoeken (CGVS p. 8-9). Het is opmerkelijk dat u uw verklaring na confrontatie met een eerdere bewering weer wijzigt. Een ander element dat ondersteunt dat u de laatste twee jaar in Jalalabad zal verbleven hebben is dat u verklaart dat uw jongste zus geboren is in Jalalabad (zie vragenlijst DVZ punt 17). Zij zou nu de leeftijd hebben van 1,5 jaar, wat wel consistent zou zijn met uw eerdere verklaringen dat u de laatste twee jaar in Jalalabad gewoond heeft met uw familie. Deze bovenstaande elementen doen grondige twijfels rijzen of u wel eerlijk bent over uw verblijfplaats de laatste jaren voor uw vertrek naar Europa. Het is toch frappant dat u op verschillende ogenblikken Jalalabad vermeldt als verblijfplaats, om dan vervolgens in alle toonaarden te ontkennen dat u hier ooit melding van zou hebben gemaakt. Uw jonge leeftijd is hiervoor geen voldoende excuus.

Verdere inconsistente verklaringen over uw opleidingsniveau doen twijfelen aan uw algehele geloofwaardigheid en versterken het vermoeden dat u bepaalde informatie omtrent uw achtergrond en herkomst verborgen houdt voor de asielinstanties. U verklaart aanvankelijk dat er dichtbij uw dorp een school/lyceum was (CGVS, pg. 10, 12), maar wanneer u gevraagd wordt naar de naam van deze school stelt u dat deze een naam had maar dat u daar niet ging en dat de school ver weg was van u (CGVS, pg. 12). Dit is niet consistent met uw eerdere verklaring dat deze school in de buurt van uw dorp zou gelegen zijn. Gevraagd of er dan een school dichtbij was, verklaart u dat er inderdaad één was (CGVS, pg. 12). Gevraagd naar de naam van deze school, antwoordt u dat u de naam niet weet. U verklaart hierbij gestopt te zijn met school zes of zeven jaar geleden en dat u slechts de 1ste en 2de graad deed. Als u dan gevraagd wordt naar welke school u ging, antwoordt u met de stelling dat u slechts gedurende 1,5 of 2 jaar naar school ging (CGVS, pg. 12). Dat u blijkbaar de naam van deze school niet eens kent, hoewel u hier gedurende enkele jaren naar school ging, is toch opmerkelijk, ook al zou dat dan al een tijdje geleden zijn. Dat u dan ook geen enkele naam van een school blijkt te kennen in de regio rond uw dorp Garkhel, ondanks dat u zelf beweert dat deze er wel zijn, is zeer bedenkelijk. In verband met de reden waarom u na enkele jaren al stopte met school bent u echter evenmin consistent. U verklaart gestopt te zijn met school omdat uw familie problemen had met de taliban, u mocht van uw grootvader niet meer naar school gaan vanaf dan (CGVS, pg. 12). Wanneer u gevraagd wordt naar deze problemen, antwoordt u enkel 'het probleem van de taliban' (CGVS, pg. 12). Als u om nog meer duidelijkheid wordt gevraagd wat die problemen waren herhaalt u uw asielmotieven waarbij uw vader werd bedreigd omwille van zijn werk in Jalalabad (CGVS, pg. 13). Merkwaardig genoeg verklaart u dat uw vader pas twee of drie maanden voor uw vertrek, dat u in 2015 situeert, ontvoerd werd (CGVS, pg. 13). Dit is dus niet consistent met uw eerdere verklaringen dat u zes of zeven jaar geleden al gestopt zou zijn met naar school te gaan. Geconfronteerd met deze inconsistente verklaringen antwoordt u verwonderlijk genoeg dat u niet eens naar school ging (CGVS, pg. 13). Vervolgens verklaart u dat u zich zou ingeschreven hebben één jaar vooraleer uw vader bedreigd werd omdat uw vader dit zei, om dan vervolgens een jaar af en toe naar school te zijn gaan en helemaal te stoppen wanneer uw grootvader u zei dit te doen. Eerder zou u nooit naar school gegaan zijn (CGVS, pg. 13). Dit is echter volledig in strijd met wat u eerder verklaarde, namelijk dat u slechts naar school ging zes of zeven jaar geleden (CGVS, pg. 12). Uw verdere verklaringen met betrekking tot uw al dan niet naar school gaan en de periode waarin dit was blijven zeer verwarrend

(CGVS, pg. 13). Indien u werkelijk een jaar voor uw vader bedreigd werd naar school zou gegaan zijn, ook al was dit onregelmatig, verwondert het des te meer dat u zich de naam van de school niet meer kan herinneren. Dat uw verklaringen voortdurend aangepast worden naarmate u meer vragen worden gesteld is zeer bedenkelijk. Dit geeft de indruk dat u niet eerlijk wens te zijn. Dat u ook in uw antwoorden zelf niet consistent bent en voortdurend aanpassingen maakt tast uw algemene geloofwaardigheid ernstig aan. Uw jonge leeftijd is hiervoor geen verklaring. Er kan verwacht worden dat u op zijn minst eenduidig kan vertellen of en wanneer u al dan niet naar school zou gegaan zijn. Dat u dit niet doet, geeft de indruk dat u bewust niet wenst mee te werken. Hoewel u blijkbaar wel op de hoogte bent van enkele veiligheidsincidenten in de regio kan u deze kennis op een andere manier hebben opgedaan en is deze onvoldoende om te besluiten dat u werkelijk tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Sherzad hebt verbleven (CGVS p. 15, 19).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Sherzad gelegen in de provincie Nangarhar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Sherzad heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot uw asielrelaas wil het CGVS nog het volgende opmerken. U verklaart dat uw vader als mecanicien werkte in Jalalabad. Hij werkte in een shop nabij een militaire basis. Hij diende onder andere de voertuigen van het nationale leger te repareren (CGVS, pg. 4). Twee maanden voor uw vertrek werd er een eerste dreigbrief bezorgd bij uw huis voor uw vader. Daarin eisten de taliban dat uw vader voor hen zou werken, zo verklaarde u (CGVS, pg. 17). Vervolgens werden er nog twee of drie dreigbrieven verstuurd. U verklaart vervolgens dat de taliban eerst langs kwamen bij uw huis (CGVS, pg. 17). Dit is echter niet consistent met uw eerdere verklaringen op DVZ dat uw vader drie maanden voor uw vertrek zou zijn ontvoerd door de taliban (zie vragenlijst DVZ punt 5). U verklaart initieel dat iedereen in uw dorp de taliban steunt (CGVS, pg. 18). Vervolgens verklaart u dat er een heleboel families tegen de taliban waren in uw dorp, onder andere uw eigen familie (CGVS, pg. 18). Wanneer u gevraagd wordt of uw familie ooit eerder problemen had met de taliban voordat zij een eerste maal waren langsgeslagen, is uw antwoord dat jullie geen problemen kenden (CGVS, pg. 18). Het is toch erg opmerkelijk dat uw familie nooit problemen zou gekend hebben met de taliban tot enkele maanden voor uw vertrek wanneer de taliban toch een heleboel steun zouden gekend hebben in uw dorp en aangezien u beweerde dat iedereen in uw regio op de hoogte was van zijn job. Gevraagd of de taliban erg actief waren in uw regio verklaart u plots dat jullie natuurlijk problemen hadden met hen (CGVS, pg. 18). Dat u uw verklaring hier opnieuw verandert is toch opmerkelijk. U verklaart dat een week nadat de taliban een eerste maal waren langs gekomen, uw vader thuis kwam van zijn job (CGVS, pg. 18). Uw grootvader zou uw vader niet gewaarschuwd hebben dat hij bedreigd werd door de taliban (CGVS, pg. 18). Dit is toch erg bedenkelijk. Pas nadat de taliban naar jullie huis waren gekomen met deze dreigementen zou uw grootvader uw vader, toen deze naar huis kwam, verteld hebben van hun bedreigingen (CGVS pg. 18). Eveneens merkwaardig is dat de taliban, nadat ze eerst uw huis hadden opgezocht en uw vader ontvoerd zouden hebben, nadien hun toevlucht nemen tot het sturen van een dreigbrief om u te dwingen met hen mee te gaan (CGVS pg. 17). U verklaarde ook dat u twee of drie maanden na de ontvoering van uw vader vertrokken bent uit Afghanistan (CGVS, pg. 19). Het is toch erg opmerkelijk dat u blijkbaar zo lang gewacht hebt om te vertrekken, aangezien u verklaart dat een week nadat uw vader zou ontvoerd zijn er de brief kwam van de taliban waarin zij eisten dat u zich bij hen diende aan te sluiten (CGVS, pg. 19). Dit relateert de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban.

Het is hierbij ook erg opvallend dat u ten aanzien van het CGVS concrete problemen aanhaalt waarbij de taliban u persoonlijk viseerden, wanneer u eerder ten aanzien van DVZ verklaarde dat u grootvader u naar België stuurden omdat hij bang was dat u problemen zou krijgen met de taliban omdat u de oudste was (zie verklaring DVZ punt 5). U maakte daar geen enkele melding van de eisen van de taliban dat u naar hen toe dienden gestuurd te worden. Het is toch erg verwonderlijk dat u dit niet zou vermelden.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. Met betrekking tot deze voorgelegde stukken wenst het CGVS volgende opmerkingen te maken. Het is zeer opvallend dat er op de door u voorgelegde taskara staat aangegeven dat u een paspoort hebt bekomen in het jaar 1391 (omgezet in de westerse kalender 2012-2013). U verklaart hierover niets te weten (CGVS, pg. 11-12). Dit gegeven doet opnieuw twijfels rijzen over uw verblijf voor uw vertrek naar België. U verklaart dat de dreigbrief die door u wordt voorgelegd bij uw huis in Garkhel was gericht uw vader,

die op dat ogenblik in Jalalabad verbleef. De vermelde datum op de brief, namelijk 11/3/1394 (omgezet naar de westerse kalender 1 juni 2015), is echter niet consistent aan uw verklaringen over de gebeurtenissen. Rekening houdend met uw verklaringen zou u immers ongeveer in de lente van 2015 uit Afghanistan vertrokken zijn, terwijl deze brief dateert van juni. Ook met betrekking tot de klacht door uw grootvader bij het districtshuis kan een opmerking worden gemaakt. U verklaart dat uw vader ongeveer twee maanden voor uw vertrek zou zijn ontvoerd door de taliban. Dit is echter niet consistent met de datum die door uw grootvader wordt aangehaald in het door u voorgelegde document van zijn klacht [zie vertaling document 3]. Daarin wordt namelijk vermeld dat uw vader zou ontvoerd geweest zijn op 12/4/1394 (omgezet in de westerse kalender 3 juli 2015). U zou op dat moment al vertrokken zijn uit Afghanistan.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 22 van het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 14 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker stelt geboren te zijn op 30 juni 2001 en bijgevolg nog minderjarig te zijn. Hij wijst erop dat hij aldus een bijzondere bescherming geniet op grond van artikel 22 van het Kinderrechtenverdrag en dat het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verschillende concrete garanties heeft ingebouwd voor de behandeling en beoordeling van asielaanvragen van minderjarigen. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing niet dat *in casu* rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, hetgeen nochtans primordiaal is. Tevens stelt verzoeker dat het principe van het voordeel van de twijfel, zoals opgenomen in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van een asielaanvraag van een minderjarige op een ruime manier moet worden toegepast. Hij verwijst naar zijn tweede middel. Hij verwijst tevens naar de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Volgens verzoeker wordt in de bestreden beslissing vertrokken vanuit een vooringenomenheid ten aanzien van hem. Opnieuw verwijst hij naar zijn tweede middel. Verder wijst verzoeker erop dat uit de verplichte behandeling door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS volgt dat tijdens het gehoor gebruik wordt gemaakt van een bijzonder meer gesloten vraagstelling, aparte gehoorruimtes en bijzondere aandacht voor de kwetsbaarheid van de minderjarige. Volgens hem komt deze bijzondere behandeling niet uit het administratief dossier naar voren. Opnieuw verwijst verzoeker naar de website van het CGVS.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgeworpen dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking en wordt gemotiveerd dat verzoeker niet spontaan kon vertellen wanneer hem open vragen werden gesteld, wijst verzoeker erop dat hij meteen antwoordde dat het voor hem gemakkelijker is om te antwoorden op vragen, dat hij ten tijde van het gehoor slechts vijftien jaar was en dat hij onder de indruk was van de omstandigheden en in het begin van het gehoor onwennig was.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker meent dat hij een zeer uitgesproken profiel heeft waardoor hij wel degelijk aan vervolging, minstens aan ernstige schade zal worden blootgesteld ingeval van terugkeer. Hij meent dat de commissaris-generaal uitgaat van verkeerde veronderstellingen.

Betreffende zijn verblijf in Jalalabad stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Reeds hierboven werd een verklaring gegeven over het verblijf in Jalalabad. Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat ze geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker over zijn laatste verblijfplaats.

Verzoeker benadrukt dat zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk juist was en zijn verklaringen bij verweerster foutief waren. Verzoeker verbleef tot het laatst 1,5 jaar à 2 jaar in Jalalabad samen met zijn familie. Tot op heden woont zijn moeder daar nog en ook zijn zusje H. werd daar geboren.

Verzoeker werd onder druk gezet door zijn oom T. die reeds in België verblijft om niet te vertellen dat hij de laatste jaren in Jalalabad had doorgebracht.

Verzoeker is erg jong van leeftijd en uiterst beïnvloedbaar. Boven op deze objectieve feiten heeft verzoeker erg veel schrik van zijn oom T. en durft niet tegen hem in te gaan, zelfs niet op het verhoor bij verweerster.

Verzoeker haalt aan dat hij nooit in Jalalabad naar school is geweest."

Verder stelt verzoeker dat hij wel degelijk afkomstig is uit het dorp Garkhel en voert hij aan dat wat betreft de situering in het district hem het voordeel van de twijfel moet worden gegeven. Hij stelt dat het klopt dat Sherzad en Khogyani twee verschillende districten zijn, maar dat ze door hun culturele verwevenheid sterk met elkaar zijn verbonden. Uit objectieve informatie blijkt volgens verzoeker bovendien dat de Khogyani-stam is opgedeeld in drie sub-stammen. Het is volgens hem niet onlogisch dat hij bij zijn situering een vermelding maakt van beide districten. Hij acht zijn situering uitermate precies en meent dat hem geen onduidelijkheid over zijn geboortedorp kan worden verweten.

Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal van hem een uitermate gedetailleerde kennis over de omliggende dorpen verwacht, hetgeen naar verzoekers mening niet kan worden verondersteld van een twaalf- à dertienjarige, aangezien hij zijn geboortedorp toen reeds verliet. Hij wijst erop dat hij wel degelijk bepaalde dorpen en stammen kon opnoemen.

Aangaande zijn opleiding, wijst verzoeker erop dat hij tot de derde klas naar school ging in zijn dorp, waar hij op twaalfjarige leeftijd vertrok. In Jalalabad ging hij nooit naar school. Hij stelt opnieuw dat geen rekening werd gehouden met zijn leeftijd en met het verschil in cultuur. Hij wijst erop dat het schoolstelsel in Afghanistan niet valt te vergelijken met het schoolstelsel in België:

"Verzoeker benadrukt dat de kwaliteit van een school in een dorp in Afghanistan erg laag is. Ook kan de onregelmatigheid van de tijdstippen waarop leerlingen naar school gaan aangehaald worden. Er is geen strikte naleving van vaste tijdstippen en omwille van verschillende conflicten is het schoolgaan geen securiteit." Zijn lage scholingsgraad maakt volgens verzoeker dat het voor hem geen evidentie is om een antwoord te geven op de gedetailleerde vragen van de commissaris-generaal. Hij wijst erop dat UNHCR bevestigt dat ook het niveau van educatie in acht dient te worden genomen, alsook de context waarin hij zich bevindt.

Wat betreft zijn vaders problemen met de taliban, voert verzoeker aan dat hij nooit heeft gezegd dat de ontvoering drie maanden voor zijn vertrek plaatsvond. Hij meent dat dit een fout is van de tolk en wijst erop dat hij reeds bij het begin van het gehoor op het CGVS vermeldde dat er problemen waren bij het eerste interview. Ook stelt verzoeker het volgende: *"Verder over het aanwezig zijn van de taliban, bedoelde verzoeker dat de taliban wel degelijk aanwezig was. Echter dacht hij dat de taliban niet afwist van het beroep van zijn vader. De eerste bedreigingen aan het adres van de vader van verzoeker werden daarom niet ernstig genomen."*

Verder ontkent verzoeker ten stelligste de vermelding op zijn taskara dat hij in 1391 een paspoort zou hebben verkregen. Hij stelt dat hij enkel een paspoort op zijn naam kreeg van de smokkelaar toen hij vertrok van Kabul naar Teheran.

Verzoeker stelt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren en verwijst naar hetgeen hierboven werd uiteengezet. Hij stelt tevens dat de Afghaanse overheid zichzelf niet kan beschermen tegen de taliban, laat staan zijn burgers.

Onder verwijzing naar artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met zijn specifieke profiel van niet-begeleide minderjarige vluchteling. Hij stelt dat van een minderjarige niet dezelfde graad van detail en consistentie kan worden vereist als van een volwassene. Verzoeker wijst erop dat *"deze werkwijze"* fel wordt bekritiseerd door UNHCR en EAC. Hij wijst erop dat hij zeer snel na zijn aankomst in België een asielaanvraag indiende en dat hij zijn uiterste best heeft gedaan om de nodige stavingsstukken aan te brengen. Volgens hem berust de commissaris-generaal in erg persoonlijke, vaak te weinig gefundeerde gevolgtrekkingen. Hij meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker acht het opvallend dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan de 'Potential Risk Profiles' in de UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*. Verzoeker meent dat hij een risicoprofiel als jongeman "of fighting age" bezit en volgens hem blijkt uit voormelde richtlijnen van UNHCR dat een persoon als verzoeker, ook los van zijn persoonlijk asielrelaas, een groot risico loopt om gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban.

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*.

Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan zijn afkomst. Hij stelt tevens dat hij wel degelijk afkomstig is uit Afghanistan en meer bepaald uit de provincie Nangarhar. Aangezien hij de laatste twee jaar in Jalalabad verbleef en zijn moeder zich tot op heden daar bevindt, dient volgens hem *"de veiligheidssituatie beoordeeld te worden vanuit dit opzicht"*. Verzoeker wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met de situatie op het vlak van de mensenrechten in het deel waar men naartoe wilt repatriëren en dit op het ogenblik waarop men de beslissing neemt. Tevens wijst verzoeker erop dat dient te worden gekeken naar het feit of men redelijkerwijze kan verwachten dat men zich in het desbetreffende deel kan vestigen en dat hierbij nauwkeurige en actuele informatie dient te worden gebruikt afkomstig uit relevante bronnen. Verzoeker meent dat Jalalabad geen redelijk intern vestigingsalternatief voor hem kan zijn.

Verzoeker stelt verder als volgt in zijn verzoekschrift:

"4.4.2.

Verweerster gaat in de eerste plaats voorbij aan het feit dat verzoeker in geen geval kan verblijven in Jalalabad omwille van de bedreigingen die verzoeker boven het hoofd hangen. Omwille van de problemen van zijn vader is verzoeker namelijk op geen enkele plaats in Afghanistan veilig, aangezien hij bedreigd wordt door de Taliban. Eenmaal een persoon gevisieerd wordt door de Taliban zullen ze er alles aan doen om deze te vinden, waar hij ook verblijft.

Gezien het bovenstaande is het dus absoluut niet redelijk om van verzoeker te verwachten naar Jalalabad terug te keren om een veilig leven op te bouwen.

4.4.3.

Vervolgens moet verzoeker ook op een veilige manier kunnen reizen naar en zich toegang verschaffen tot dat deel van het land. Verzoeker merkt op dat de veiligheid tussen Kabul naar Jalalabad niet gegarandeerd is. Immers is het geweten dat de veel gebruikte Kabul-Jalalabad Highway, ondanks de toegenomen overheidsaanwezigheid, frequent het doelwit wordt van aanvallen en kidnappings.

[...]

Reeds in een rapport in maart 2015 wees het Institute for the Study of War, al op de groeiende moeilijkheden die de overheidstroepen kennen om de invalswegen van en naar Kabul te controleren.

[...]

Het klopt dat in september 2015 nog een grootscheepse operatie werd uitgevoerd op de weg in Surobi, maar de sterk toegenomen onveiligheid op deze snelweg tijdens de laatste weken, wijst op het ultieme falen van deze actie.

Ook wordt het steeds moeilijker om Jalalabad nog op een veilige manier te bereiken:

[...]

4.4.4.

En zo komt naadloos het volgende pijnpunt in de bestreden beslissing van verweerster aan bod. Verweerster verwijst naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan" van 19 april 2016. Volgens verweerster volgt uit dit rapport dat de veiligheidssituatie in Afghanistan er op achteruit is gegaan en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is.

[...]

Ook uit het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul", laatst geüpdatet op 1 februari 2017, blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

[...]

Uit de nieuwe COI Focus: Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016 blijkt dat er in Jalalabad ook aanslagen gepleegd worden op openbare plaatsen met het loutere doel om zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken.

[...]

Verder blijkt ook dat het aandeel van Jalalabad in het totaal aantal burgerslachtoffers in de steden van Afghanistan de laatste jaren sterk is toegenomen.

Wat betreft Jalalabad in het bijzonder komen ook vanuit de VN waarschuwendende berichten over een “escalerende spiraal van geweld”. Dit geweld is wel degelijk vaak gericht tegen de burgerbevolking.

[...]

Bovendien blijft de aanwezigheid van IS in de provincie er voor zorgen dat Jalalabad wordt blootgesteld aan willekeurig oorlogsgeweld, met burgerslachtoffers tot gevolg.

De VN Veiligheidsraad heeft dit jaar nog gewaarschuwd voor het gevaar dat IS in Afghanistan betekent voor de veiligheid in grotere steden:

[...]

IS pleegt tot op vandaag met de regelmaat van de klok aanslagen in Jalalabad.

[...]

Op zijn minst dient er een nieuw, actueel onderzoek naar de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden bevolen.

4.4.5.

Verzoeker haalt aan dat het voor terugkeerders naar Afghanistan allerm minst gemakkelijk is. Zo bevestigen ook de UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum – seekers from Afghanistan:

[...]

Ook worden de vluchtelingenkampen rond Jalalabad beheerst door oud-Taliban militanten, die zich bij Islamitische Staat aangesloten hebben.

[...]

De COI – Focus benadrukt dat de situatie voor terugkeerders het afgelopen jaar aanzienlijk achteruit is gegaan. Er zijn namelijk onvoldoende middelen voor hen om een menswaardig leven te leiden en ze komen er in de meest erbarmelijke situaties terecht.

[...]

Verzoeker is afkomstig uit één van de meest gewelddadige provincies uit Afghanistan. Zijn dorp en familie werden in het verleden reeds herhaaldelijk slachtoffer van geweld.

Een terugkeer naar een plaats waar verzoeker voortdurend zou vrezen voor zijn leven (zoals 96,2 % van zijn medebewoners dat moeten doen) is allesbehalve in het belang van het kind.

Naast het reële risico dat de gewone burger het slachtoffer wordt van het algemeen gewapende conflict in geheel Afghanistan overeenkomstig artikel 48/4, §2, punt c, is tevens het risico op menonwaardige behandelingen in de zin van artikel 48/4, §2, punt b, hoog. De broodnodige humanitaire hulp blijft immers heel beperkt.

Een uiterst gebrekkige veiligheidssituatie waarbij het risico om slachtoffer te worden van gewapend geweld en bomaanslagen kan niet worden afgezwakt omdat verzoeker in Jalalabad thans familie wonen heeft. Het feit dat zijn moeder er woont, is geen enkele garantie voor de veiligheid in en rond Jalalabad. In de beoordeling van de veiligheidssituatie dient steeds de veiligheid voorop te staan, vooreerst op het vlak van het veilig kunnen bereiken van Jalalabad, vervolgens op het vlak van de reële mogelijkheid om er daadwerkelijk een beschermd en veilig leven te leiden.

De vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van Islamitische Staat zal omslaan in een burgeroorlog, vindt steun in de huidige veiligheidssituatie, die allerm minst stabiel te noemen is.

Er zijn in zowel de Afghaanse stad Jalalabad en omliggende gebieden op geregelde basis veiligheidsincidenten. Bij deze incidenten vallen slachtoffers onder de burgers en de buitenlanders.”

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 16 stukken (stukken 3-18).

De commissaris-generaal voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 14 december 2016 (stuk 1) en een kaart van Jalalabad (stuk 2).

Per aangetekend schrijven bezorgt verzoeker de Raad op 31 augustus 2017 nog een aanvullende nota met bijkomende stukken (stukken 19 – 23).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerd recent verblijf in het dorp Garkhel, district Sherzad, provincie Nangarhar, gelet op (a) het feit dat hij bij aanvang van het gehoor op het CGVS spontaan maar weinig kon vertellen over hemzelf of zijn achtergrond, (b) zijn gebrekkige kennis van de andere etnische groepen in Afghanistan, (c) zijn onjuiste verklaringen over de ligging van het dorp Garkhel, (d) zijn gebrekkige kennis van de onmiddellijke en nabije omgeving van het dorp Garkhel, en (e) zijn tegenstrijdige verklaringen over zijn verblijfplaats en deze van zijn familie, (ii) hij inconsistente verklaringen aflegde over zijn opleidingsniveau en over zijn asielrelaas, en (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst dient vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Kinderrechtenverdrag op hem van toepassing is. Naar luid van artikel 22*bis*, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind bovendien de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er dient verder vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt te hebben gelogen tijdens zijn gehoor op het CGVS over zijn verblijfplaats voorafgaand aan zijn vertrek naar België. Hij verklaart in zijn verzoekschrift dat hij gedurende twee jaar voor zijn vertrek in Jalalabad woonde en dat zijn familie daar heden nog steeds woont. Hij voert ter verschoning aan dat hij door zijn in België verblijvende oom T. onder druk werd gezet om zijn verblijf in Jalalabad te verzwijgen en dat hij omwille van zijn jonge leeftijd erg beïnvloedbaar is en uit schrik voor T. niet tegen deze durft in te gaan.

Met betrekking tot verzoekers recente verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst, dient vastgesteld dat verzoeker toegeeft te hebben gelogen, hetgeen op zich reeds afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid. Hoewel kan worden aangenomen dat een minderjarige asielzoeker makkelijker beïnvloedbaar is dan een meerderjarige asielzoeker, kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij ter verschoning verwijst naar de druk die vanwege zijn oom T. op hem zou zijn uitgeoefend om zijn verblijf in Jalalabad te verzwijgen, temeer daar verzoeker aanvankelijk bij zijn aankomst in België op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat hij de laatste twee jaar voor zijn vertrek naar België in Jalalabad woonde en dat ook zijn familie er verbleef. Zowel op de DVZ als op het CGVS werd verzoeker erop gewezen dat hij de waarheid dient te vertellen. Tevens werd

hij geïnformeerd dat zijn verklaringen vertrouwelijk zullen worden behandeld. Verzoeker slaagt er dan ook niet in op afdoende wijze een verschoning te bieden voor zijn leugenachtige verklaringen op het CGVS over zijn recente verblijfplaats voorafgaand aan zijn vertrek naar België.

Verzoekers leugenachtige verklaringen over zijn verblijfplaats doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. In de bestreden beslissing wordt er reeds terecht op gewezen dat, aangezien geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in het dorp Garkhel tot aan zijn vertrek uit Afghanistan, evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde feiten die er zich zouden hebben voorgedaan, namelijk de bedreigingen vanwege de taliban ten aanzien van hem en zijn vader en vervolgens de ontvoering van zijn vader. Deze gebeurtenissen zouden zich volgens verzoekers verklaringen immers hebben voorgedaan in de maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan en dus op het moment dat hij en zijn familie reeds in Jalalabad woonden. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt bovendien dat de taliban in Jalalabad geen controle uitoefenen zoals in andere delen van de provincie Nangarhar of andere delen van Afghanistan (zie ook *infra*). Immers, verzoeker voert geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de taliban in zijn persoonlijk geval alsnog in Jalalabad zijn vader zouden hebben kunnen bedreigen en/of ontvoeren. Verzoekers jeugdige leeftijd en beweerde lage scholingsgraad doen op zich geenszins afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Wat betreft de vermelding op zijn taskara dat hij in het jaar 1391 (Gregoriaanse kalender: 2012-2013) een paspoort heeft bekomen (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan het louter ontkennen van dit gegeven, hetgeen bezwaarlijk als een afdoend verweer kan worden beschouwd. Deze vaststelling tast de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder aan; het toont immers aan dat verzoeker bewust bepaalde gegevens zoals het bekomen van een paspoort en het exacte ogenblik waarop hij zijn land verlaten heeft, voor de Belgische asielinstanties verborgen wil houden.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert een groot risico te lopen op gedwongen rekrutering door de taliban, dient vastgesteld dat hij dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl het aan hem toekomt om zijn aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Een verwijzing naar dergelijke louter algemene informatie volstaat hiertoe echter geenszins.

Gezien het voorgaande, kan geen enkele bewijswaarde worden gehecht aan de voorgelegde dreigbrieven van de taliban en aan de vraag om hulp van zijn grootvader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-18) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is opnieuw van louter algemene aard en heeft evenmin betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst

een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift verklaart dat hij gedurende anderhalf à twee jaar voorafgaand aan zijn vertrek naar België in Jalalabad woonde en dat ook zijn familie daar nog steeds verblijft. Aldus kan Jalalabad *in casu* niet worden beschouwd als een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, maar dient Jalalabad te worden beschouwd als verzoekers verblijfplaats voor zijn vertrek naar België.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 14 december 2016 (zie nota met opmerkingen, stuk 1). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie nota met opmerkingen, stuk 1) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie nota met opmerkingen, stuk 1) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-18), is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

De door verzoeker op 31 augustus 2017 neergelegde aanvullende nota met bijkomende stukken (19-23) doet evenmin afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Voor zover ze een repliek vormen op de in de verweernota aangehaalde argumenten worden de elementen die verzoeker in zijn aanvullende nota aanbrengt uit de debatten geweerd. Het is de partijen immers verboden om op de zitting of in een niet voorzien proceduregeschrift enig nieuw middel aan de Raad voor te leggen. Dit vloeit voort uit het schriftelijke karakter van de procedure voor de Raad (zie artikelen 39/69, § 1, tweede lid, 4° en 39/60 van de Vreemdelingenwet) en uit het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingsdossier (zie wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95). Dit verbod belet niet dat de partijen op de zitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zijn aangevoerd en evenmin dat zij argumenten of excepties aanvoeren over de ontvankelijkheid van de rechtsvordering of op de zitting – en bij uitbreiding in een niet voorzien proceduregeschrift – nieuwe gegevens aanvoeren in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.

De bijkomende argumenten die verzoeker verder aanhaalt in zijn aanvullende nota samen met de stukken die hij er heeft aan toegevoegd met betrekking tot de veiligheidssituatie liggen in de lijn van de informatie van de verwerende partij. Indien deze informatie gewag maakt van het feit dat er zich in de stad Jalalabad regelmatig terreuraanslagen voordoen, kan er niet worden uit af geleid dat het om een situatie van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten gaat. Voor wat betreft de weg die Kabul met Jalalabad verbindt blijkt uit de informatie toegevoegd aan de verweernota dat het grootste probleem veruit gelegen is in de verkeersonveiligheid die op zijn beurt te wijten is aan roekeloos rijgedrag, een verouderd wagenpark en een aanzienlijke toename van het verkeer. Verzoeker verwijst naar een toename van het aantal veiligheidsincidenten op deze weg, gegevens die overigens ook zijn terug te vinden in de informatie toegevoegd aan de verweernota. Uit de informatie door verzoeker aangebracht blijkt evenwel niet dat het hier om een situatie van “*open combat*” zou gaan. Verzoeker wijst vervolgens nog op de humanitaire gevolgen van de bevolkingsexplosie in Jalalabad die voor hem als minderjarige een risico op onmenselijke behandeling impliceren in geval van een terugkeer. Verzoeker blijft evenwel in gebreke te duiden op welke wijze de massale instroom van IDP's in zijn concreet geval een risico op onmenselijke behandeling zou meebrengen. De loutere verwijzing naar zijn minderjarigheid hiertoe is onvoldoende temeer nu zijn hele familie actueel in Jalalabad verblijft en verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat zijn familie momenteel een verhoogd risico voor een onmenselijke behandeling zou lopen. Het is aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat er sprake is van concrete, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die met zich meebrengen dat hij een verhoogd risico loopt op een onmenselijke behandeling, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER